

jeg har foreslaaet, ikke som det stod i Landstingets Affattelse „25 Garanter eller Aktionærer“, men 25 Garanter, altsaa ikke Aktionærer, idet jeg finder det mere overensstemmende med disse Stifters virkelige Forhold til Sparekassen, at man gør dem til Garanter og ikke til Aktionærer. Ved Betegnelsen Aktionærer kommer man let ind paa den Forestilling, at det er Folk, som skal have en særlig Udbyttefordel af deres Medvirken ved Sparekassen, og det er aldeles ikke Meningen, derimod indeholder netop Forslaget et Forbud. Endelig mener jeg, at det har stor Betydning, at den Garantikapital, som skal hæfte for Sparekassens Forpligtelser, ikke indbetales kontant til Sparekassen. Det er en Fordel for Spareerne, at Garantikapitalen foreløbig ikke er indbetalt. Man opnaar derved at have en Reserve udenfor Sparekassen, en Reserve, som altsaa kun kan benyttes for det Tilfælde, at der er noget galt paa Færde, medens man, hvis den er indbetalt kontant, vil være udsat for, at ogsaa dette Beløb kunde være sat til. Men endelig har jeg dristet mig til at foreslaa, at en Sparekasse i Løbet af 10 Aar skal skaffe sig en Kreds af Garanter i et Antal og for et Beløb, som jeg tror mest passende kan fastsættes af Handelsministeriet. Dette Forslag er jo i Forhold til den nuværende Tilstand tilsyneladende meget radikalt; men det er dog kun en Konsekvens af det Standpunkt, som man har indtaget overfor Oprettelsen af nye Sparekasser. Naar man mener, at det vil være heldigt for nye Sparekassers Vedkommende, at en Kreds af Garanter har Interesse i dem og Myndighed til paa deres Generalforsamling at udøve Kontrol og Kritik overfor Ledelsen, saa forekommer det mig, at denne Betragtning i lige saa høj Grad maa kunne gøres gældende overfor de bestaaende Sparekasser, af hvilke jo mange ikke har nogen Generalforsamling, og hvor derfor Bestyrelsen vælges efter det bekendte Selvsupplerings-system. For at komme lidt bort fra dette System havde Sparekassekommissionen som bekendt foreslaaet, at der i Bestyrelsen for saadanne bestaaende Sparekasser skulde være mindst 7 Medlemmer, og at det ene Medlem skulde udnævnes af Ministeriet. Landstinget fandt i Fjor, efter min Opfattelse med Rette, at denne Bestemmelse ikke var videre formaalstjenlig. Efter mit Forslag vil Selvsuppleringsspørgsmaalet falde ganske bort. Nu vil man maaske indvende, at Selvsuppleringen ikke har frembudt væsentlige Ulemper, men at de selv-

supplerende Sparekasser har klaret sig al-lerbedst; og jeg skal anerkende dette. Men der er i Befolkningen en Uvillie imod dette System, hvorefter en mulig udmærket, men i hvert Fald eksklusiv Kreds af Personer sidder og forvalter et ofte meget betydeligt Pengeinstitut, som med Rette anses for et Anliggende, der omfatter betydelige Interesser for store Dele af Befolkningen. Saafremt et saadant Pengeinstitut stivner i gamle Former, hvorved det mister sin Evne til at betjene Egnen i fuld Udstrækning, har Egnen ikke noget som helst Middel til at skaffe det nyt Blod, og selv om noget saadant ikke var Tilfældet, vil det alligevel være utilfredsstillende, at hele det store Klientel, Sparekassen staar i Forbindelse med, er ganske afskaaret fra at faa sine Ønsker frem eller fra at hindre en Beslutning, der kun tages af denne snævre Kreds og dog kan have Interesse for en hel Landsdel. Jeg skal f. Eks. minde om den i sin Tid meget omtalte Sammenslutning mellem Landmandsbanken og Lollands Spare- og Laanebank. Beslutningen herom skulde kun passere en Direktion og et Repræsentantskab paa 12 Medlemmer, som blev valgt ved Selvsupplering. Man kan naturligvis aldrig sige noget bestemt om, hvorvidt et saadant Forslag i øvrigt vilde være gaaet igennem; men man kan have Lov til at tvivle om, at det var gaaet til paa samme Maade, hvis en saadan Beslutning skulde have passeret en Generalforsamling, dannet af Garanter, repræsenterende de lokale Interesser paa Lolland.

I Lovforslagets § 7 har jeg ændret Bestemmelserne om Midlernes Anbringelse, saaledes at den foreskrevne Beholdning af let sælgelige Værdipapirer er forhøjet til 10 pCt. i Stedet for 5 pCt., og at det Beløb, der maa indestaa som Indlaan i et enkelt andet Pengeinstitut, ligeledes er forhøjet til 10 pCt. af Sparernes Tilgodehavende. Jeg tror, at disse Bestemmelser vil stemme godt med, hvad Sparekasserne i Almindelighed anser for passende; men da man maaske neppe kan se bort fra, at man ikke alle Steder allerede er i Overensstemmelse med disse Regler, og det samme formentlig gælder andre af de i denne Paragraf anførte Bestemmelser, har jeg troet det rigtigst at reservere Handelsministeren Ret til i 10 Aar at indrømme Lempelser fra disse. Derimod har jeg udeladt Bestemmelserne angaaende Ydelse og Indfrielse af Laan samt Værdipapirernes Forsyning med Navnepaateg-